

Chương 53

BÍNH DẦN THIẾT KẾ LỬA TAM LÃO

Thú Tâm Ông dừng tiếng cười vẫy tay nói:

– Các người đến lãnh mỗi tên một trăm lạng bạc ở nơi phân đà chúa. Công việc của các người thế là xong rồi.

Ba tên bang đồ đập đầu tạ ơn hoan hỷ rút lui.

Thú Tâm Ông chờ ba tên bang đồ ra rồi quay lại nhìn bọn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi đưa mắt ra hiệu, miệng quát:

– Chuẩn bị dụng hình.

Bọn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi ba người lập tức chạy vào đại sảnh vây quanh Dạ Tẩu Thiên Bộ, chúng lộ nụ cười hung dữ chờ lệnh động thủ.

Thú Tâm Ông ngừng đầu lên trầm giọng hỏi:

– Tên họ người là chi?

Dạ Tẩu Thiên Bộ đáp:

– Cao Trung Hán.

Thú Tâm Ông dựng mắt lên hỏi:

– Giữ chức gì ở trong bang?

Cao Trung Hán đáp:

– Tư sự.

Thú Tâm Ông hỏi:

– Làm việc gì?

Cao Trung Hán đáp:

– Làm việc ở nhà bếp.

Thú Tâm Ông lại hỏi:

– Ai sai người đi mua rượu?

Cao Trung Hán đáp:

– Hồ Lô Tẩu.

Thú Tâm Ông cười khành khạch nói:

– Người không nhắc tới vụ này, lão phu cơ hồ quên cả lão tửu quỷ. Lão quỷ chẳng lúc nào quên uống rượu. Có rượu uống là lão khoái rồi. Ha ha!

Lệnh Hồ Bình ngấm ngấm thở dài. Chàng không ngờ vụ này lại do lão tửu quỷ mà ra. Lão tửu quỷ đã hứa không uống rượu nữa, nay chứng nào vãn tật nấy.

Thú Tâm Ông nghiêm nghị hỏi:

– Bính Dần kỳ sĩ gì đó tại Kỳ Sĩ Bảo hiện nay có ở với các người không?

Cao Trung Hán đáp:

– Không ở một chỗ.

Thú Tâm Ông xằng giọng:

– Nói láo!

Cao Trung Hán đáp:

– Sự thực là vậy.

Thú Tâm Ông cười lạnh nói:

– Không cho người nếm mùi đau khổ là người không chịu nói thật.

Lão quay lại nhìn Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi hô:

– Phương hộ pháp! Róc xương thẳng lỏi này đi!

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi vâng lời vung chưởng đánh xuống vai Cao Trung Hán.

Cao Trung Hán chúi người đi mấy bước mới gắng gượng đứng vững lại.

Phát chưởng này khá nặng khiến cho Dạ Tẩu Thiên Bộ đau quá, sắc mặt lợt lạt, trán toát mồ hôi. Cánh tay trái rũ xuống.

Thú Tâm Ông hắng giọng một tiếng nói:

– Thằng lỏi nên nhớ đây bất quá mới là chút lễ kiến diện, sau còn nhiều chuyện hay, nếu người không nói thật.

Mặt lạnh như tiền, lão trầm giọng hỏi lại:

– Bính Dần kỳ sĩ có ở với các người một chỗ không?

Cao Trung Hán đáp:

– Không!

Thú Tâm Ông nổi giận đùng đùng quát:

– Giỏi lắm! Thằng lỏi này quật cường thật! Phương hộ pháp, cho thằng lỏi nếm mùi ngon ngọt đi.

Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi lại vung chân đá gã.

Dạ Tẩu Thiên Bộ té xuống. Gã gắng gượng bò dậy, chỉ phát ra tiếng rên nho nhỏ. Phát đá vừa rồi hiển nhiên còn nặng hơn phát chưởng nhiều.

Thú Tâm Ông cười khẩy hỏi:

– Tiểu tử! Người còn muốn làm hảo hán nữa hay không?

Dạ Tẩu Thiên Bộ Cao Trung Hán cất tiếng yếu ớt đáp:

– Các vị đánh chết ta cũng bằng vô dụng... Những câu ta nói toàn là sự thực... Bính Dần kỳ sĩ... quả không ở với chúng tôi.

Thú Tâm Ông hăng dặng toan tiếp tục sai dụng hình nữa, Lệnh Hồ Bình nghiêng người lại nói rất khẽ:

– Đừng vội, để bảo tòa hỏi gã cho.

Chàng quay lại nhìn xuống hỏi:

– Hồ Lô Tẩu đâu? Hồ Lô Tẩu có ở chung với các người không?

Cao Trung Hán đáp:

– Có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bây giờ các người ở đâu?

Cao Trung Hán đáp:

– Ở trong nhà từ đường họ Tiết.

Lệnh Hồ Bình vẫy tay nói:

– Được rồi, Phương hộ pháp! Hộ pháp hãy đem thằng lỏi này ra ngoài.

Tam Ma rất khâm phục Lệnh Hồ Bình, nhất là Thú Tâm Ông ngoài sự tâm phục còn hổ thẹn. Lão hỏi hoài, nổi nóng âm âm, kết quả chẳng được câu gì. Thế mà Lệnh Hồ Bình chỉ hỏi hời hợt hai câu đã nắm được điểm trọng yếu là chỗ ở của đối phương.

Lệnh Hồ Bình quay lại cười hỏi:

– Như vậy đã đủ chưa?

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cười lạt nói:

– Đủ rồi! Chỉ cần biết bọn khiêu hóa ở đâu là đủ. Bây giờ chúng ta đi chặt bảy, tám cái đầu của bọn khiêu hóa là chẳng lo gì bọn kia không lộ mặt ra.

Thú Tâm Ông hoan hỉ nói:

– Đúng, cứ làm thế là được.

Dứt lời lão đứng dậy muốn thi hành lập tức.

Lệnh Hồ Bình rất đổi hoang mang. Vừa rồi chàng không nỡ để Dạ Tẩu Thiên Bộ phải chịu đau khổ mới xen vào thăm vấn, ngờ đâu Dạ Tẩu Thiên Bộ nói thực. Đây là một điểm do Bính Dần kỳ sĩ an bài, nhưng tình hình trước mắt chàng chưa đoán định

được Bính Dần kỳ sĩ đã có kế hoạch đề phòng ổn thỏa chưa? Dĩ nhiên không thể để mặc Tam Ma ra đi tìm bọn đệ tử Cái Bang chặt đầu.

Lệnh Hồ Bình tuy trong dạ khẩn trương, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Chàng ngừng đầu lên cười hỏi:

– Lãnh lão định đi ngay thực ư?

Thú Tâm Ông ngạc nhiên hỏi lại:

– Dĩ nhiên là phải làm ngay, sao lại không đi? Đã có câu: binh quý thần tốc, nếu để bọn chúng hay tin, bỏ trốn đi nơi khác, há chẳng tiền công tận phước?

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

– Lãnh lão tin gã hóa tử này nói thật chẳng?

Thú Tâm Ông chưng hửng.

Đúng thế! Đệ tử Cái Bang đều nổi tiếng đầu bò đầu bấu. Gã tiểu tử kia lại cung xưng một cách mau lẹ, biết đâu gã chẳng đưa ẩu ra một địa danh?

Thiên Sát Ông nhìn Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai dặn:

– Tiên hộ pháp! Hộ pháp đi hỏi Tô phân đà chúa xem trong vùng Thái Nguyên này có nơi nào là Từ đường của nhà họ Tiết không?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Chẳng cần phải hỏi nữa. Bản tòa nhất định địa danh là không sai rồi.

Thú Tâm Ông hỏi:

– Thế thì...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Đồng thời bản tòa còn tin rằng nếu chúng ta đến ngay từ đường họ Tiết có thể bắt được mấy tên xú khiếu hóa...

Chàng dừng lại một chút rồi thủng thẳng nói tiếp:

– Nhưng bản tòa chưa hết hoài nghi. Gã họ Cao bị ta bắt được không khéo là do Bính Dần kỳ sĩ an bài để dẫn dụ mình tới.

Tam Ma nghe nói không khỏi ngần ngại.

Thú Tâm Ông dương cặp mắt kinh ngạc hỏi:

– Theo lời lão đệ thì gã họ Cao đi mua rượu bị chúng ta bắt hoàn toàn do đối phương đặt bẫy cạm bẫy hay sao?

Lệnh Hồ Bình háng dặng đáp:

– Nói một cách văn nhã, có thể là họ dùng khổ nhục kế.

Thiên Sát Ông gật đầu nói:

– Lệnh Hồ huynh đệ lo xa như thế là phải. Lão tửu quỷ nghiện rượu, một khắc cũng không chờ được, nhưng lão có phái người đi mua rượu chắc chẳng để nguyên chân tướng xuất hiện. Vụ này nghĩ kỹ lại có chỗ khả nghi.

Thú Tâm Ông nói:

– Ta cứ đặt giả thuyết Thượng Quan Lượng bố trí mai phục rồi dẫn dụ bọn ta vào bẫy, song lực lượng hiện giờ của chúng ta chẳng lẽ còn sợ hấn?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Nếu quả chỉ có một mình Bính Dần kỳ sĩ, dĩ nhiên chúng ta không úy kỵ.

Thú Tâm Ông hỏi:

– Ngoài hấn còn ai? Bất quá là Nhạc lão quỷ chứ gì?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Lão tửu quỷ kể ra có chút tiếng tăm, nhưng ngoài chuyện uống rượu, còn về chân tài thực học, ngay một vị Lam y hộ pháp của bên ta cũng chẳng sợ thua lão.

Thú Tâm Ông hỏi:

– Vậy họ còn nhân vật cao minh nào khác?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Chuyến này y càng cố ý tỏ ra khiếp nhược, tiểu đệ càng hoài nghi một điểm.

Thú Tâm Ông hỏi:

– Điểm nào?

Lệnh Hồ Bình nhất mạnh từng tiếng:

– Tiểu đệ vẫn hoài nghi không biết có phải chỉ một mình Bính Dần kỳ sĩ xuống Thái Nguyên mà thôi?

Câu này quả nhiên rất hiệu nghiệm, đầy đủ lực lượng uy hiếp người hơn hết.

Trong đại sảnh lập tức yên tĩnh lại. Thú Tâm Ông về chỗ ngồi xuống.

Lệnh Hồ Bình cũng ngấm ngấm thở phào một cái.

Sau một lúc tĩnh mịch, Thiên Sát Ông ngửng đầu lên hỏi:

– Theo ý lão đệ thì chúng ta nên xử trí bằng cách nào cho phải?

Lệnh Hồ Bình làm bộ trầm ngâm đáp:

– Hay hơn hết là chúng ta dùng cách bất biến ứng vạn biến. Hãy phái người đến thám thính cho biết rõ thực hư rồi sẽ tùy cơ hành động.

Thiên Sát Ông tỏ ý tán thành nói:

– Lão phu cũng nghĩ nên làm như vậy.

Lão liền quay lại bảo Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai:

– Tiền hộ pháp! Hộ pháp đi hỏi xem từ đường của Tiết gia ở phương nào, rồi thay đổi dong mạo tìm cách thám thính. Điều cốt yếu chỉ cần hỏi cho ra Bính Dần kỳ sĩ có ở trong từ đường không? Ngoài ra dò xem còn hình tích những nhân vật nào khả nghi? Hộ pháp phải hành động thận trọng chớ để lộ chân tướng. Cuộc điều tra ráng làm cho mau lẹ để trở về báo cáo.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai dạ một tiếng, trở gót ra khỏi đường. Lệnh Hồ Bình cũng đứng lên nói:

– Ba vị hãy ngồi đây một lát để tiểu đệ vào hậu viện thẩm vấn gã khiếu hóa kia xem có được điều gì mới chẳng?

Thiên Sát Ông đáp:

– Phải rồi! Vụ này lão đệ phải một phen khó nhọc mới xong.

Trong phòng chứa rơm củi ở phía sau, Bạch Cốt Xoa Phương Vân Phi đã giao việc canh giữ cho Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ thấy Lệnh Hồ Bình tiến vào, vội đứng dậy nghinh tiếp.

Lệnh Hồ Bình khoát tay nói:

– Đi hâm cho bản tòa một bình rượu để uống lấy hơi sức còn mở cuộc thẩm vấn thẳng cha đó một phen.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ đi rồi, Lệnh Hồ Bình tiến lại gần khẽ hỏi:

– Cao huynh bị thương nặng lắm không?

Dạ Tẩu Thiên Bộ Cao Trung Hán chân tay bị cột, nằm cuộn thò lò trên đồng cỏ xoay lưng ra ngoài, dường như đang ngủ say.

Lệnh Hồ Bình luôn gọi mấy tiếng mới thấy hấn cửa mình. Chàng vội nói:

– Cao huynh! Tại hạ đây mà.

Cao Trung Hán quay đầu nhìn lại phía sau một cái rồi khẽ hỏi:

– Lệnh Hồ công tử đấy ư?

Lệnh Hồ Bình quay đầu nhìn lại phía sau một cái rồi khẽ hỏi:

– Cao huynh bị thương nặng lắm không? Nếu đi lại được thì để tại hạ tìm cách cứu thoát khỏi nơi đây, nên chăng?

Cao Trung Hán mỉm cười đáp:

– Công tử bất tất phải quan tâm. Chút đau đớn ngoài da, Cao mỗ dư sức chịu

đứng.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Những lời Cao huynh khai lúc nãy là chân hay giả?

Cao Trung Hán mỉm cười đáp:

– Đúng cả mười phần.

Lệnh Hồ Bình khẽ hỏi:

– Lần này Cao huynh đến phường Kiều Kỳ mua rượu rồi bị bắt ư? Phải chăng đây là sự sắp đặt của Bính Dần kỳ sĩ Thượng Quan tiền bối?

Cao Trung Hán hỏi lại:

– Bọn Tam Ma có nghĩ thế không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ba tên ma đầu đó nghe Cao huynh xưng ra ở nhà từ đường họ Tiết, chúng muốn tới đó hạ sát thủ một phen để khích Thượng Quan tiền bối phải ra mặt. Tiểu đệ vì chưa hiểu rõ tình hình, vẫn cố ý bịa chuyện để khủng bố tinh thần Tam Ma, nói là Cao huynh thì hành khổ nhục kế.

Cao Trung Hán sáng mắt lên hỏi:

– Bọn Tam Ma có tin như vậy không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiểu đệ trình bày một cách nghiêm trọng, dĩ nhiên Tam Ma không dám hành động mạo muội.

Cao Trung Hán vội hỏi:

– Tam Ma có phái người đi điều tra hư thực không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Họ đã phái Lam y hộ pháp họ Tiền đi rồi. Đó cũng là chủ ý của tiểu đệ. Chẳng hiểu tiểu đệ làm như vậy có phương hại gì đến kế hoạch của Thượng Quan tiền bối không?

Cao Trung Hán đáp:

– Công tử làm như vậy là tuyệt diệu.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tuyệt diệu ở chỗ nào?

Cao Trung Hán đáp:

– Thượng Quan tiền bối cho Cao mỗ trà trộn vào đây vì mục đích dẫn dụ mấy tên

ma đầu đến tử đường họ Tiết, nhưng lại khiến họ hoài nghi không dám đi ngay.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Cần chúng phái người đi thám thính trước đã hay sao?

Cao Trung Hán đáp:

– Đúng thế!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Hiện giờ ở tử đường họ Tiết có người của quý phân đà không?

Cao Trung Hán đáp:

– Dĩ nhiên là có.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ở đấy có bao nhiêu người?

Cao Trung Hán đáp:

– Ở cả đấy.

Lệnh Hồ Bình sững sốt hỏi lại:

– Ở cả đấy ư? Nếu Tam Ma không lý gì đến lời hăm dọa của tiểu đệ, kéo tới thực thì làm thế nào?

Cao Trung Hán đáp:

– Cái đó Cao mỗ cũng không hiểu.

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài nói:

– Trước nay bản công tử vẫn tự tin đầu óc mình không đến nỗi ngu muội, nhưng lần này thủy chung chẳng thể đoán ra đại kỳ sĩ của chúng ta dở trò gì. May mà các vị bằng hữu ở Cái Bang vẫn tin tưởng y. Thực tình mà nói, nếu tiểu đệ làm phân đà chúa của các vị, thật không yên tâm đem sinh mạng mấy chục người giao vào tay y một cách hăm hồ.

Cao Trung Hán cười đáp:

– Đến tứ Kỳ Sĩ ở Kỳ Sĩ Bảo cũng không tin thì còn tin nhiệm ai được?

Lệnh Hồ Bình lại chạy ra cửa quan sát một lượt rồi quay vào hỏi tiếp:

– Trước khi có quyết định phái Cao huynh trà trộn đến đây, đại kỳ sĩ có định kế cho Cao huynh thoát đi không?

Cao Trung Hán đáp:

– Kỳ sĩ chỉ dặn bảo công tử đừng lo gì. Chỉ cần nhiệm vụ của Cao mỗ thành đạt là y tự có cách giải cứu Cao mỗ ra khỏi nơi đây, bất cứ lúc nào.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Tiểu đệ càng nghe càng đi vào chỗ huyền hư...

Dường như chàng sức nhớ tới điều gì, đột nhiên ngưng thần đổi giọng hỏi:

– Y có dặn Cao huynh nếu gặp cơ hội đơn độc giữa hai ta thì Cao huynh nói gì với tiểu đệ không?

Cao Trung Hán khẽ “Ừa” một tiếng đáp:

– Công tử không nhắc tới, Cao mỗ cơ hồ quên khuấy đi mất.

Lệnh Hồ Bình vội hỏi:

– Y bảo sao?

Cao Trung Hán đáp:

– Y dặn, nếu Tam Ma quyết định phái người đến từ đường Tiết gia thám thính hư thực thì hy vọng công tử khiến cho họ phái người đi vài lần.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Còn gì nữa không?

Cao Trung Hán đáp:

– Hết rồi! Y chỉ dặn có bấy nhiêu thôi.

Lệnh Hồ Bình nghe nói lại cảm thấy thất vọng. Chàng đã tưởng Bính Dần kỳ sĩ có việc gì trọng yếu giao cho chàng làm, chẳng ngờ lão đốc một câu không đủ giải ngứa.

Phái người mấy lần đến từ đường họ Tiết thì được ích gì cho đại cuộc?

Lệnh Hồ Bình về nhà đại sảnh, thấy Tam Ma đang ngồi uống rượu.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên ngừng đầu lên hỏi:

– Lão đệ có hỏi thêm được điều gì chăng?

Lệnh Hồ Bình lắc đầu đáp:

– Hỏi cũng như không.

Thiên Sát Ông hỏi:

– Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiểu đệ hỏi lui hỏi tới cũng chỉ có mấy câu như trước. Gã bảo bao nhiêu người trong phân đà Cái Bang đều ở đó. Ngoài ra chỉ có Hồ Lô Tẩu, còn Bính Dần kỳ sĩ thì hai bữa nay mất dạng, chẳng ai hiểu vị Kỳ Sĩ đó đi về phương nào.

Thiên Sát Ông nói:

– Lão đệ hãy ngồi xuống uống chung rượu rồi thủng thẳng nói chuyện.

Lệnh Hồ Bình ngồi xuống hỏi:

– Tiền hộ pháp đã về chưa?

Thiên Sát Ông đáp:

– Y chưa về.

Thú Tâm Ông ngó chiều trời bên ngoài nói:

– Nhà từ đường của họ Tiết gì đó nghe nói ở ngoài cửa đông không xa mấy, chỉ cách chừng năm, sáu dặm. Bây giờ đáng lý ra về tối rồi mới phải.

Lão ma đầu quả nhiên đoán đúng.

Lão vừa dứt lời đã thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai hóa trang từ ngoài sảnh đường tiến vào. Hắn ăn mặc như người đi hái thuốc, tay xách giỏ tre, vừa đi vừa lau mồ hôi trán.

Ba tên lão ma thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai bình yên trở về đều lộ vẻ hoan hỷ như vợ được của báu.

Thú Tâm Ông Lãnh Bắc Đẩu cất tiếng hỏi ngay:

– Tiền hộ pháp có kiếm thấy nhà từ đường đó không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai vừa thở vừa gật đầu đáp:

– Kiếm được rồi.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên cũng nóng lòng, hỏi tiếp:

– Thế nào? Nhà từ đường đó trống rỗng hay có người ở?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai dường như thở không kịp. Trong lúc nhất thời hắn chẳng biết phải trả lời ai trước.

Tuyệt Tình Ông lại lên tiếng. Lão ma này trước nay ít khi xen vào khi người khác đang nói. Lão trợn mắt nhìn Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai rồi hỏi:

– Lúc Tiền hộ pháp ra đi có để ý trông trước trông sau và có thấy ai ngấm ngấm theo dõi không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai khác nào người bị thổi hơi lạnh vào sau gáy, hấn run lên đáp:

– Không... không có đâu.

Tuyệt Tình Ông hừ một tiếng nói:

– Vừa rồi hộ pháp tiến vào ra vẻ lật đật mà còn chú ý đến điểm này thì hay thiệt.

Thiên Sát Ông vội lên tiếng giải thích:

– Dù có bị người theo dõi cũng chẳng sao. Tòa phân đà này của chúng ta chẳng ai không biết. Họ muốn rước lấy sự phiền phức thì cứ tới đây.

Lão quay sang hỏi Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai một cách rất cấp bách:

– Thế nào? Ngồi từ đường đó...

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai hít một hơi chân khí rồi đáp:

– Đúng sự thực hết. Trong từ đường có đầy khiếu hóa. Người đầu tiên ty tòa ngó thấy là lão tửu quỷ họ Nhạc...

Thú Tâm Ông xem vào:

– Lão tửu quỷ đang làm gì?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Hắn đang thóa mạ om sòm.

Thú Tâm Ông sửng sốt hỏi:

– Hắn thóa mạ ai?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Ty tòa đứng cách xa không nghe rõ. Coi bộ tịch hắn có vẻ hết sạch rượu rồi mà người đi mua lại không về...

o O o